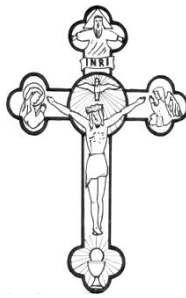

Župni listić

Župe Svetog Roka u Lombardi

Studeni 2015. • Godina IV. • Broj 45

SVI SVETI
Nedjelja, 1. studenoga 2015.g.

IZ DUBINE VAPIJEM K TEBI, GOSPODINE

Iz dubine vapijem k Tebi,
Gospodine,
Gospodine usliši glas moj!
Neka pazi uho Tvoje
na glas moga vapaja!

Ako se, Gospodine, grijeha
budeš spominjao,
Gospodine, tko će opstati?
Al' u Tebe je praštanje,
da bismo Ti služili.

U Gospodina ja se uzdam,
duša se moja u njegovu uzda riječ.
Duša moja čeka Gospodina
više no zoru straža noćna;
više no zoru straža noćna
nek Izrael čeka Gospodina!

Jer je u Gospodina milosrđe
i obilno je u Njega otkupljenje;
On će otkupiti Izraela
od svih grijeha njegovih.
Iz dubine vapijem k Tebi,
Gospodine.

**Pokoj vječni daruj im, Gospodine,
i svjetlost vječna svijetlila njima!
Ako budeš na bezakonja gledao, Gospodine,
Gospodine, tko će opstati?**

Župna crkva Svetog Roka, Lombarda

Nedjeljom: Sveta misa u 8.00 i u 10.00 sati.

Radnim danom: Sveta misa nakon Krunice u 17.00 sati.

Raspored događanja kroz mjesec STUDENI 2015.

1. studenog	SVI SVETI	Sv. Misa u 08,00 i 10 sati te u 15,00 (na groblju) za sve pokojne župe i mjesta
2. studenog	DUŠNI DAN - SPOMEN SVIH VJERNIH MRTVIH	Sv. Misa u 08,00 sati i 10,00 sati (na groblju - nakon mise moli se održavanje mrtvih). U 17 sati Krunica za duše u čistilištu
21. studenog	GOSPA OD ZDRAVLJA	Sv. Misa u 17 sati
22. studenog	KRIST KRALJ – SVETA CECILIJA	Sv. Misa u 08,00 sati i u 10,00
29. studenog	POČINJE DOŠAŠĆE ILI ADVENT	Sv. Misa u 08,00 i 10 sati

Napomene:

- Od 2. do 9. studenog u 17 sati moli se Krunica za duše u čistilištu
- U svakoj trećoj nedjelji u mjesecu je misa Sakramenta u 08.00 sati.
- 29. studenog počinje liturgijska godina „C“
- Sve možebitne promjene će se oglasiti s oltara.

NAKANA APOSTOLATA MOLITVE (za studeni)

Opća: Dijalog

Da budemo otvoreni za osobni susret i dijalog sa svima, pa i prema onima čija se uvjerenja razlikuju od naših.

Evangelizacijska: Pastiri

Da pastiri Crkve s dubokom ljubavlju prate svoja stada i u njima oživljuju njihovu nadu.

Biskupska: Da Crkva, vođena mudrošću Duha Svetoga, hrabro ukazuje na pogubnost nemoralnoga življenja te s ljubavlju pristupa svima koji su zarobljeni mrežom grijeha i zla.

Uz blagdan Svete Cecilije – zaštitnice pjevača (22. studeni)

**„QUI CANTAT, BIS ORAT“ -
„TKO PJEVA, DVOSTRUKO MOLI“**

Glazba je oduvijek vezana uz religiju i religijske obrede. Ona je sastavni dio kršćanstva te je čvrsto vezana uz katoličku vjeru i uz liturgijski obred. Na pitanje: „Po čemu se prepoznaju kršćani?“ rimski pisac Plinije u 2. stoljeću dao je jednostavan, ali zanimljiv odgovor: Kršćani se prepoznaju po tome što „pjevuju pjesme Kristu kao svome Bogu“. Apostol Pavao na dva mjesta izričito poziva vjernike da od srca pjevaju hvale Bogu: u poslanici Efežanima i u poslanici Kološanima. U teologiji crkvenih otaca bogoslužno pjevanje shvaća se kao duhovna žrtva, a jednoglasje postaje simbol i odraz *jedinstva* kršćanske zajednice u Bogu, i stoga ideal oblikovanja bogoslužnog pjevanja. Svrha bogoslužnog

pjevanja ne smije biti estetski užitek. Kršćanin ne pjeva ponajprije da bi ugodio svojim ušima, nego da bi kroz ugodu sluha lakše primio sadržaj svete riječi. Bogoslužno pjevanje treba poticati dušu na pobožnost i božanske osjećaje. Sveti Augustin jednom reče: „Qui cantat, bis orat (tko pjeva, dvostruko moli). Pjesma uvijek označava svečanost, a kako u čovjekovom susretu s Bogom, darom Duha Svetoga, govor prelazi u pjesmu, u svakoj župi glazba zauzima važno mjesto. Tumačeći stih „Pjevajte Gospodinu pjesmu novu, pjevaj Gospodinu, sva zemljo!“ (Ps 96,1), Sveti Augustin smisao izraza „nova pjesma“ izvlači iz Isusovih riječi: „Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge“ (Iv 13,34), i kaže da vršenje te zapovijedi jest nova pjesma koja stvara novu zemlju. „Pjevaj i putuj!“ – savjetuje Sveti Augustin. Pjesma na vjerničkim usnama izražava pobjedu radosti nad patnjom!

Pjevanje ispunja cijelo ljudsko biće i pokreće sve njegove snage – duh, dušu i tijelo. Ono otvara ljude iznutra, otvara i širi srce, te stvara topolo ozračje. Vjera tada ima svoj zvuk, boju i dinamiku. Aktivno sudjelovanje u euharistijskom slavlju uvijek znači i zajedničko pjevanje. Ono ne spada samo na crkveni zbor ili neke pojedince, već se tiče svih nazočnih na euharistijskom slavlju. Simfonija, skladno pjevanje – govori mnogo o dotičnoj župnoj zajednici. Zajednica koja skladno pjeva snažno svjedoči zajedništvo u vjeri. „Glazba je drugi jezik liturgije. (...) Kad naš ljudski govor pred Bogom zanijemi, glazba može još uvijek odsvirati ono što se ne da opisati. (...) Jer ono što riječima tek rijetko uspijeva, može dobra glazba bez zaobilaznih putova preko intelekta i višeg obrazovanja: dodirnuti čovjekovo srce, u radosti i tuzi, u vedrini i umoru, kao ohrabrenje i utjeha.“ (P. Kaspar, Sakramenti – jezik znakova, 96-98.)

Pjevanje mora posve ući u misu. Liturgijska glazba ili musica sacra je glazba koja ne podliježe isključivo estetskim načelima i koja ima svoju specifičnu ulogu u Crkvi. Identitet liturgijske glazbe ima svoje teorijske temelje u službenim dokumentima Crkve, počevši od pape Pia X. (Motu proprio, 22. XI. 1903.) za kojega je liturgijska glazba „humilis ancilla liturgiae“. II. Vatikanski koncil u svom dokumentu Sacrosanctum Concilium (SC) upotrebljava naziv musica sacra, no u distinkciji pojmova između liturgijske, duhovne ili religiozne i profane glazbe unutar glazbenog izvođenja u crkvi, musica sacra je upravo ta liturgijska glazba.

U liturgiji glazba funkcionira kao liturgijska glazba, odnosno glazba koja je u funkciji liturgijskog života, tj. liturgijskog obreda (munus ministeriale) i pisana je za liturgiju gdje joj je već unaprijed određeni liturgijski obred i tekst za koji se sklada. Liturgijsko pjevanje nije samo ukras liturgiji. Ono je liturgija i dio liturgije. Zato je liturgijsko pjevanje veoma važno u svakoj liturgiji. Zbor na prvenstveni način sudjeluje u liturgiji, obogaćuje liturgiju i tako približava ljepotu Kraljevstva božjega po liturgiji svima nama.

Zato treba razlikovati liturgijsku od duhovne glazbe. Glazba religioznog nadahnuća ili duhovna glazba je glazba koja je plod molitve i meditacije čovjeka-vjernika i njegovog unutarnjeg odnosa prema Bogu. Zato šansone često puta kod crkvenih glazbenika i liturgičara izazivaju polemike koje se odnose na njihovu prikladnost ili neprikladnost pjevanja unutar nekog liturgijskog slavlja jer nerijetko ne prate tekstualno i melodijski liturgijski obred. Problematika se odnosi na to da za njihovo izvođenje u liturgiji, ustvari, nema mjesta.

Pjevači ne nastupaju na misi, ne uzveličavaju misno slavlje, ne izvode, ne uljepšavaju... Pjevači ne pjevaju na misi, niti za vrijeme mise, ni preko mise, oni pjesmom ne prate misu, ne animiraju misu, nego – oni pjevaju misu! Oni su u liturgijskoj službi mise. Pjevači nisu ni „klapa“, ni „bend“. Oni su skupa s narodom Božjim uključeni u misno slavlje, s posebnim zaduženjem u pjevanju.

Međutim, često se osjeća »prijepor« oko pitanja liturgijskoga pjevanja na misama jer zborovi u mnogim slučajevima na misi pjevaju sve dijelove, tako da puku ne ostane gotovo ništa. A i ono malo što mu se daje često puta ispadne bijedno, jer puk to pjeva kao siromah koji je isprosio i žvače stidljivo komad kruha. I dok se s jedne strane zauzete skupine vjernika trude oformiti zbor i učiniti liturgiju što ljepšom, dio vjernika - koji možda i nije toliko talentiran za pjevanje ili voljan dolaziti na probe župnoga zbora - osjeća da bi ipak rado sudjelovao u pjevanju na misi kada bi mu to bilo moguće. Kako bi ostvario spomenutu poznatu uzrečicu da onaj koji pjeva dvostruko moli. Ipak, u principu nitko nikome ne brani aktivno uključivanje u crkveni zbor ako ima talenta za pjevanje.

Zato bi se trebali svi zajedno - vjernici, župnici i zborovođe, i svi uključeni u pripremu misnih slavlja - više pitati o „pravoj mjeri“ i mogućnim načinima uključivanja u pjevanje na misi što većega broja vjernika.

Lijepo je, svrsishodno i korisno da zbor otpjeva neke dijelove mise (nakon češćih ponavljanja određenih pjesama, znat će ih otpjevati i cijela crkva), a lijepo bi bilo kada bi se na svakoj misi pjevale i poznate pučke pjesme i liturgijski napjevi, koje su izričaj duboke pobožnosti našega puka. Niti bi liturgija, niti bi trud „zboraša“ i njihovih voditelja time izgubili na vrijednosti. Svaki župni zbor trebao bi povesti računa o svim vjernicima koji su sudionici liturgijskih slavlja, kako se ne bi osjećali tek »pukim promatračima«. Takvim razboritim stavom nitko ne bi ništa gubio, nego bi svi dobivali, a na osobit način i liturgijsko slavlje koje bi uvijek trebalo biti izvor i snaga za što duhovniji i pobožniji život. Dobro bi bilo kada bi se svi vjernici, na svim razinama, što više upoznavali i s relevantnim crkvenim dokumentima o liturgijskoj glazbi, posebno s konstitucijom o svetoj liturgiji »Sacrosanctum concilium« Drugoga vatikanskoga koncila, u kojoj se potiče na »liturgijski odgoj i djelatno sudjelovanje« svih vjernika (br. 14 i sljedeći), a u broju 114 se ističe: »Neka se najvećom brižljivošću čuva i njeguje blago sakralne glazbe. Neka se uporno promiču pjevački zborovi, osobito kod stolnih crkava. Neka se biskupi i ostali pastiri duša revno skrbe da sva zajednica vjernika u svakom svetom činu koji se obavlja uz pjevanje može iskazati svoje vlastito sudjelovanje prema odredbi čl. 28. i 30.« Dokument jednako tako dodaje: »Neka se mudro njeguje pučko vjersko pjevanje, tako da glasovi vjernika mogu odzvanjati u pobožnim i svetim vježbama te u samim liturgijskim činima, prema odredbama i propisima rubrika.« Razvidno je da su već i ta dva navoda iz konstitucije dovoljno polazište i izazov za sve one kojima je na srcu liturgijsko pjevanje i sudjelovanje vjernika u njemu.

Jednako tako, svi liturgičari ističu da pjevanje nije samo »ukrasni element« liturgije, niti neki »umjetnički dodatak«, već je po sebi važan dio liturgije i »potrebni i sastavni dio svečane liturgije« (SC, 112). Tamo gdje se Bog hvali i slavi, pjevanje je neizostavno i prirodni je način izražavanja. »Radost vječne gozbe mora odjekivati već ovdje na zemlji«, piše Rupert Berger. Zaista, tamo gdje ljude okuplja radost - i povjerenje! - čuje se klicanje i pjesma. Ne vrijedi to samo za misno slavlje, nego za svaki bogoslužni čin, posebno za božanski časoslov. No, budući da se cijela zajednica često praktično može uključiti samo jednostavnim i kraćim stavicima, prije svega poklicima i pjesama, važna je u svečanom bogoslužju služba pjevača i crkvenoga zbora koji mogu i predvoditi, a ujedno i potiču zajedničko pjevanje, dok one zahtjevnije dijelove mogu i sami preuzimati.

Na misi smiju pjevati i oni koji nemaju najbolji sluh! Neka se pjeva veselo i snažno na slavu Božju i zbog vlastite radosti! Bitno je da se pjeva iz srca i izrazi osjećaj zahvalnosti i pouzdanja u Boga. „Pjevati u klicanju... Klicanje je zvuk koji svjedoči da iz srca odjekuje nešto što se ne može kazati...“ (Sv. Augustin). Pjevanje je znak *životne radosti*. Nažalost, često su lica pojedinih vjernika na svetim misama odsutna, depresivna, tugaljiva, bez trunke vedrine. Možda je razlog to što toliko mnogo mladih ne dolazi u Crkvu, jer ne nalaze tu zajedničku radost u središtu naših zajedničkih slavlja. Ako je Evanđelje radosna vijest, tada se radost mora vidjeti na licima vjernika.

A kako ćemo vidjeti kakva su lica i što je na licima pojedinih članova crkvenog zbora koji dolaze na probe pjevanja i sudjeluju na koncertima, ali ne i u zbornom pjevanju na nedjeljnim misama. Postavlja se pitanje kako je moguće da je netko član crkvenog zbora, a ne pjeva u tom zboru na nedjeljnim misama? Jer svi članovi crkvenog zbora trebaju se potruditi da zajedničkim pjevanjem naša misna slavlja učinimo još ljepšima i Bogu ugodnijima. Zato bi svi vjernici, kojima je Bog podario lijep glas, trebali da se pridruže nekom župnom crkvenom zboru.

Priredio: Željko Dominis